

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5C/361/2000
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8800899913
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ružena Vašková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2015:8800899913.41

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Ruženou Vaškovou v právnej veci žalobkyne: Y. R., B.. XX.X.XXXX, X. P. B. O., U.. I. XXX/XX, zast. JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, AK Vranov nad Topľou, M.R. Štefánika 171, proti žalovanému: T. L., B.. XX.X.XXXX, X. P. B. O., X.W. XXXX/X, zast. JUDr. Petrom Rychnavským, advokátom, AK Vranov nad Topľou, Rázusova č. 111/19, o vyporiadanie nárokov zo združenia, t a k t o

rozhodol:

V y p o r i a d a v a majetok získaný činnosťou združenia založeného účastníkmi konania Zmluvou o združení zo dňa 6.2.1998 a zaniknutého dňa 31.12.1998 tak, že zrušuje podielové spoluvlastníctvo účastníkom k nasledovným hnutelným veciam - zásobám v zostatkovej hodnote 298,41 eur (8 990,- Sk) pozostávajúcim z položiek :

- 8 ks košele v zostatkovej hodnote 53,11 eur (1 600,- Sk)
- 6 ks tepláky v zostatkovej hodnote 35,84 eur (1 080,- Sk)
- 2 ks topánky v zostatkovej hodnote 36,84 eur (1 110,- Sk)
- 1 ks topánky v zostatkovej hodnote 21,57 eur (650,- Sk)
- 1 ks topánky detské v zostatkovej hodnote 8,29 eur (250,- Sk)
- 1 ks tepláková súprava v zostatkovej hodnote 15,93 eur (480,- Sk)
- 1 ks pyžamo v zostatkovej hodnote 9,29 eur (280,- Sk)
- 1 ks rifle v zostatkovej hodnote 13,27 eur (400,- Sk)
- 4 ks tričká v zostatkovej hodnote 46,47 eur (1 400,- Sk)
- 1 ks vetrovka v zostatkovej hodnote 28,21 eur (850,- Sk)
- 1 ks vetrovka detská v zostatkovej hodnote 29,87 eur (900,- Sk)

a žalovaného zaväzuje z titulu finančného vyrovnania zostatkovej ceny hnutelných vecí žalobkyni z a p l a t i ť sumu 149,21 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 149,21 eur od 31.3.2010 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný j e p o v i n n ý z titulu úplného finančného vyrovnania zaplatiť žalobkyni sumu 1 757,73 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 757,73 eur od 31.3.2010 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu v časti nároku na úrok z omeškania nad výšku 9 % ročne z a m i e t a.

O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 11.1.2000 domáhala, aby súd rozsudkom zaviazal žalovaného na zaplataenie sumy 100 000,- Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 2.1.1999 do zaplataenia, ako aj na náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorili zmluvu o združení, na základe ktorej vykonávali podnikateľskú činnosť v obchodno-spotrebiteľskej oblasti. Združenie založili na dobu určitú od 15.4.1998 do 1.1.1999. Na účel podnikania vložili na nákup tovaru každý po 50 000,-Sk a na nákup motorového vozidla na akontáciu tiež každý po 50 000,-Sk. Po ukončení činnosti združenia tovar a auto ostali u žalovaného. Žalobkyňa preto žiada, aby jej žalovaný vrátil prostriedky, ktoré vložila do združenia a vyplatil jej 100 000,-Sk.

Žaloba bola žalovanému doručená na vyjadrenie dňa 30.3.2000. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť z dôvodu, že žalobkyňa stratila aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Uviedol, že mu bol doručený list - oznámenie zo dňa 5.5.1999, podľa ktorého pohľadávka žalobkyne bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok medzi spoločnosťou KRÉDO, spol. s r.o. zo dňa 4.5.1999 postúpená tejto spoločnosti. Spoločnosť KRÉDO, spol. s r.o. ho mu týmto podaním oznámila, že na základe spomínanej zmluvy je jeho veriteľom a súčasne ho vyzvala na zaplataenie sumy 100 000,-Sk v lehote 7 dní s uvedením čísla, na ktoré má plnenie poukázať. Súčasne súdu predložil kópiu podania spoločnosti KRÉDO, spol. s r.o. a podania žalobkyne zo dňa 5.5.2009.

Vo veci súd rozhodol rozsudkom č.k. XC XXX/XXXX-XX zo dňa 6.6.2001, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 100 000,- Sk spolu s 17,6% ročným úrokom z omeškania od 31.3.2000. Uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co 601/2001-106 zo dňa 8.11.2002 odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že podľa § 841 Občianskeho zákonníka platí, že nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účely združenia pri zániku združenia prichádza do úvahy len za predpokladu, že sa hodnoty, prípadne ekvivalent poskytnutých hodnôt zachoval ku dňu zániku združenia. Ak tieto hodnoty neexistujú, resp. ich ekvivalent (vyjadrený najčastejšie vo finančnej podobe), niet čo vracať. Ak čiastočne existujú vnesené hodnoty, aktíva, je potrebné ich vyporiadať podľa stavu v deň zániku združenia a podľa dohodnutých podielov. V danom prípade ide o rovnosť podielov obidvoch účastníkov. Odvolací súd prvostupňovému súdu uložil, ustáliť výšku aktív ku dňu zániku združenia v súlade so znaleckým posudkom, zistiť aká pohľadávka ku dňu zániku združenia existovala a teda, či suma 215 505,80 Sk je pohľadávkou voči leasingovej spoločnosti, alebo či je to dlh, voči leasingovej spoločnosti, ak ide o dlh, či bol vyrovnaný. Ďalej uviedol, že pokiaľ sa jedná o dlh a ten bol vyrovnaný, je potrebné vyporiadať už iba aktíva vo výške 123 841,90 Sk medzi oboch členov združenia a jednému zo spoločníkov prináleží z aktív čiastka 61 920,95 Sk.

V priebehu konania žalobkyňa podala návrh na pripustenie zmeny petitu žaloby a to dňa 21.12.2012 a dňa 25.11.2005 a súd uznesením zo dňa 21.12.2004 a zo dňa 25.11.2005 pripustil zmenu žaloby v znení, v akom ju predniesol právny zástupca žalobkyne a to, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 61 921,-Sk (2 055,40 eur) so 17,6 % úrokom z omeškania od 31.3.2000 do zaplataenia. Zmenu petitu žaloby žalobkyňa odôvodnila tým, že žiada priznať polovicu z aktív združenia, ktorých výška vyplynula zo znaleckého posudku N.. J. T., znalca z odboru účtovníctvo zo dňa 2.2.2001.

Po doplnení dokazovania súd rozhodol rozsudkom č.k. XC/XXX/XXXX-XXX zo dňa 14.5.2009, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 1 906,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,60 % ročne od 31.3.2000 do zaplataenia a žalobu čo do zvyšku zamietol. Súd v konaní ustálili, že každý z účastníkov do združenia vložil finančné prostriedky vo výške 150 000,- Sk. Čisté obchodné imanie združenia ku dňu jeho zániku bolo o výške 114 896,90 Sk (3 813,88 eur) a teda každý z účastníkov má nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých prostriedkov vo výške 57 448,45 Sk (1 906,94 eur).

Uznesením č.k. XC/XXX/XXXX-XXX zo dňa 29.3.2010 súd konanie v časti o zaplataenie sumy 38 079,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,60 % od 2.1.1999 do 30.3.2000 zastavil.

Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co/68/2010-385 zo dňa 28.10.2010 zrušil rozsudok zo dňa 14.5.2009, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že podstatnou

okolnosťou, aby súd mohol pristúpiť k vyporiadaniu rozpusteného združenia podľa § 841 Občianskeho zákonníka je presná špecifikácia hodnôt, ktoré žalobca a v akom rozsahu chce vyporiadať a ktoré majú byť predmetom žaloby, či vymáhaná čiastka, ktorá predstavuje sumu 1 906,94 eur predstavuje finančnú čiastku za vnesené a poskytnuté hodnoty do združenia, prípadne či ide o peňažnú náhradu za majetok získaný spoločnou činnosťou združenia alebo, či sa jedná o iné nároky žalobkyne voči žalovanému. Prvostupňovému súdu uložil podrobne vypočítať žalobkyňu, ktorá pokiaľ si naďalej uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 57 448,47 Sk (1 906,94 eur), bude musieť špecifikovať o aké nároky ide, bude musieť preukázať spôsob ich výpočtu a ustálenie hodnôt.

Po doplnení dokazovania v zmysle pokynov odvolacieho súdu, tunajší súd rozsudkom č.k. XC/XXX/XXXX-XXX zo dňa 9.2.2012 žalobu zamietol. Prvostupňový súd nárok žalobkyne posúdil podľa § 829 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 833, § 834 a § 841 Občianskeho zákonníka. Medzi účastníkmi konania bola dohodnutá zmluva o združení podľa § 829 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, združenie vzniklo dňa 06.02.1998 a zaniklo dňa 31.12.1999. Listiny týkajúce sa združenia sú len potvrdením jeho existencie a skoršieho založenia. Účastníkmi konania boli žalobkyňa a žalovaný, keďže jeden z účastníkov z tohto dvojčlenného združenia vystúpil, je potrebné vykonať vyporiadanie podľa § 841 Občianskeho zákonníka podľa zásad uvedených v ust. § 136 až 142 Občianskeho zákonníka. Súd vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení sp. zn. 17Co/68/2010 zo dňa 28.10.2010 vo vzťahu k spôsobu vyporiadania rôznych hodnôt získaných združením, a to vnesením účastníkov združenia alebo vlastnou činnosťou, ako aj vkladov účastníkov združenia. Predmetom konania bola vymáhaná čiastka 1 906,94 eur. Žalobkyňa po doplnení dokazovania na zistenie špecifikácie tejto sumy odpovedala všeobecne, že chce polovicu vložených prostriedkov, keď znalecký posudok konštatuje, že majú aktíva, má na to nárok, aby dostala polovicu svojich peňazí, ktoré do podnikania vložila. Pritom právny zástupca žalobkyne uviedol, že štruktúra požadovanej sumy je uvedená v znaleckom posudku N.. T., sú to aktíva združenia. Uviedol presné položky zo znaleckého posudku, ktorá špecifikácia bola podkladom aj pre skoršie rozhodnutie súdu, ktoré bolo zrušené. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že žalobkyňa neuviedla presnú špecifikáciu hodnôt, ktoré chce vyporiadať, ani to, či uplatňovaná suma 1 906,94 eur predstavuje finančnú čiastku za vnesené a poskytnuté hodnoty do združenia alebo ide o peňažnú náhradu za majetok získaný spoločnou činnosťou združenia alebo či sa jedná o iné nároky žalobkyne voči žalovanému, nepreukázala spôsob ustálenia týchto hodnôt a ani spôsob ich výpočtu. Odkaz právneho zástupcu na znalecký posudok, ktorý bol v priebehu konania prekonaný ďalšími znaleckými posudkami s rozdielnymi závermi nie je dostatočnou špecifikáciou na to, aby súd mohol o nároku uplatnenom žalobkyňou konať a rozhodnúť. Preto sa súd už v ďalšom nezaoberal výškou prostriedkov vnesených účastníkmi do združenia, ktorá otázka zostala spornou aj po vykonanom znaleckom dokazovaní, ale riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, žalobu zamietol.

Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co/51/2012-444 zo dňa 19.7.2012 zrušil vyššie uvedený rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že zistil zo znaleckého posudku N.. T., že združenie malo ku dňu jeho zániku celkový majetok vo výške 104 363,40 Sk, ako finančné prostriedky v hotovosti v pokladni, ďalej finančné prostriedky na účte vo výške 1 543,50 Sk. Okrem toho združenie malo ku dňu zániku zásoby tovaru v hodnote 8 990,- Sk a drobný hmotný investičný majetok (pokladňa) v nadobúdacej hodnote 8 945,- Sk. Znalecký posudok konštatuje aj dlh združenia. V znaleckom posudku N.. W., ktorý bol vykonaný ako kontrolný posudok k znaleckému posudku N.. T. sú tieto sumy totožné a tento znalecký posudok N.. W. potvrdzuje znalecký posudok N.. T. Tieto informácie sú totožné aj v ďalších znaleckých posudkoch, ktoré vypracovala N.. T., ktorá tak isto konštatuje aktívny zostatok združenia vo výške 123 842 Sk. Bez zmeny v položkách zásoby, finančné prostriedky na účte a hotovosť v pokladni je aj znalecký posudok ústavu, a to Ekonomickej univerzity v Bratislave. Ďalej uviedol, že žalobkyňa svoj nárok špecifikovala aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní pred prvostupňovým súdom dňa 21.10.2011 (č. I. 404 súdneho spisu), kde vzhľadom na závery znaleckého dokazovania žiadala priznať polovičku hodnoty združenia, ktoré boli presne položkovite špecifikované aj na pojednávaní dňa 08.12.2011 na čl. 409 súdneho spisu, kde sa vychádza zo všetkých položiek uvedených aj v odvolaní. Preto závery prvostupňového súdu o tom, že žalobkyňa svoj nárok nešpecifikovala a nie je možné, vzhľadom na nedostatočnú špecifikáciu žalobe vyhovieť, nie sú správne, nevychádzajú zo zisteného skutkového stavu. Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania žalobkyňa z pôvodne uplatnenej sumy 100 000,- Sk čiastočne zobrala nárok späť čo do sumy 38 079,- Sk s úrokmi z omeškania od 02.01.1999 do 30.03.2000, predmetom konania ostala už len suma 61 921,- Sk s úrokmi z omeškania, ktorá predstavuje polovicu aktívnych položiek zistených

znalkyňou pri zániku združenia. Z tejto sumy, ako to vyplýva z rozsudku prvostupňového súdu č. k. XC/XXX/XXXX-XXX zo dňa 14.05.2009, právoplatne zamietnutý nárok bol v sume 4 472,53 Sk s úrokmi z omeškania, ktorá suma predstavuje polovicu sumy vyčíslenej znalkyňami ako drobný hmotný investičný majetok v celkovej sume 8 945,- Sk, ako nadobúdacej ceny pokladne. Odvolací súd uviedol, že teda predmetom konania v ďalšom konaní ostali už len finančné prostriedky, ktoré združenie malo na účte vo výške 1 543,50 Sk a v pokladni vo výške 104 363,40 Sk, a zásoby tovaru vyčíslené znalcami na sumu 8 990,- Sk. Spolu táto suma predstavuje masu, ktorú žiada žalobkyňa vyporiadať podľa § 841 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd prvostupňovému súdu uložil vyzvať žalobkyňu na upresnenie žalobného petitu korešpondujúceho so skutkovým stavom uplatneným v zmenenom návrhu a navrhnúť spôsob zrušenia spoluvlastníctva a vykonanie vyporiadania podľa § 142 Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal, že prvostupňový súd musí vziať do úvahy, že iným spôsobom sa vyporiadávajú finančné prostriedky a inak znie petit na vyporiadanie zásob tovaru, pričom uplatnený nárok na vydanie predpokladá preukázanie, že žalovaný uvedené veci drží a je samostatne uplatniteľným nárokom. Ďalej uviedol, že úlohou prvostupňového súdu v ďalšom konaní je spravovať sa záväzným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O. s. p.) a na základe čiastočne zisteného skutkového stavu odvolacím súdom vyzvať žalobkyňu na upresnenie žaloby vo výroku uplatneného nároku, vzhľadom na zmenu skutkového stavu, ktorý sa týka vyporiadania majetku existujúceho ku dňu zániku združenia, ktorý majetok bol získaný spoločnou činnosťou združenia, v zmysle zásad uvedených v § 142 Občianskeho zákonníka. Následne úlohou súdu bude vykonať vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vo vzťahu k finančným prostriedkom a vo vzťahu k zásobám tovaru, kde je potrebné zistiť, či skutočne zásoby tovaru môžu byť predmetom takéhoto vyporiadania a či vzhľadom na tvrdenie žalovaného, keď malo k týmto zásobám dôjsť vyporiadaniu formou „fifty fifty“ je potrebné aplikovať ust. § 142 Občianskeho zákonníka. Ďalej prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí odôvodní náležitým spôsobom nárok na úrok z omeškania od 31.03.2000 do zaplatenia, vysporiada sa s námietkou započítania žalovaného, s ktorou námietkou sa v zrušenom rozhodnutí vôbec nezaoberal, len ju konštatoval. Až tak bude môcť prvostupňový súd správne vo veci rozhodnúť, pričom ak žalobkyňa bude požadovať aj vyplatenie alebo vydanie vecí, bude musieť zistiť podmienky tejto reivindikačnej žaloby.

Rozsudkom č.k. XC/XXX/XXX-XXX zo dňa 28.2.2013 tunajší súd žalobu zamietol. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňa zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 4.5.1999 postúpila pohľadávku voči žalovanému na spoločnosť KRÉDO, spol. s r.o., ktoré postúpenie bolo následne oznámené žalovanému jednak žalobkyňou ako pôvodnou veriteľkou ako aj spoločnosťou KRÉDO, spol. s r.o., ktorá zároveň ako nový veriteľ vyzvala žalovaného na úhradu postúpenej pohľadávky. V zmysle zmluvy bolo postúpenie dojednané na dobu určitú do 30.6.2000, aj keď následne výpoveďou zo dňa 1.6.2000 bol zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a spoločnosťou KRÉDO, spol. s r.o. ukončený ku dňu 1.6.2000. Žaloba bola žalobkyňou podaná dňa 11.1.2000 a z vyššie uvedeného je nesporné, že teda bola žalobkyňou podaná v čase, kedy zmluvou o postúpení pohľadávky bola predmetná pohľadávka postúpená na spoločnosť KRÉDO, spol. s r.o., teda v čase, kedy žalobkyňa v dôsledku postúpenia pohľadávky nebola nositeľkou hmotného práva, teda nemala aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby, pričom súd má za to, že na otázku posúdenia legitímácia žalobkyne v čase podania žaloby nemala v ďalšom vplyv ani skutočnosť, že následne medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k jej vypovedaniu, resp. zrušeniu, v dôsledku ktorého sa opätovne stala veriteľom z právneho vzťahu so žalovaným, preto súd žalobu žalobkyne zamietol.

Uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/120/2013-499 zo dňa 23.1.2014 odvolací súd vyššie uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že ak žalobkyňa touto zmluvou o postúpení pohľadávky previedla nárok na výplatu finančných prostriedkov (peňazí) vložených pri začatí podnikania vo výške 100 000,- Sk, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 841 OZ, kedy sa vykonáva vyporiadanie spoluvlastníckych podielov na vnesených druhovo určených veciach vo forme finančnej náhrady (peniaze sú druhovo určené veci) ak sa žalobkyňa a žalovaný, ako bývalí spoločníci združenia nedohodnú, vyporiadanie je potrebné vykonať podľa zásad uvedených v ustanovení § 142 OZ, pretože k peniazom vzniká vkladom do združenia spoluvlastnícke právo zúčastnených subjektov a vkladateľ sa už nemôže po vystúpení zo združenia domáhať ich vrátenia, ale ako vlastník ideálneho spoluvlastníckeho podielu môže dosiahnuť vydanie finančných prostriedkov len v režime vyporiadania spoluvlastníctva a to buď dohodou alebo súdnou cestou. Keďže spoluvlastnícke právo resp. vlastnícke právo nie je právo záväzkového charakteru, má vecný charakter, absolútny charakter, nemôže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky. Vzhľadom na uvedené zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 04.05.1999 medzi Y. R. a spoločnosťou Krédo, spol. s r.o. je zrejme absolútne neplatný právny

úkon, pretože postúpená bola pohľadávka, ktorú nie je možné postúpiť. Preto v čase podania žaloby dňa 11.01.2000 nebola táto pohľadávka platne postúpená a k tomuto momentu vlastníkom nároku z titulu vyporiadania vnesených finančných prostriedkov do združenia resp. spoluvlastníčkou tohto nároku bola žalobkyňa. Preto žalobkyňa bola v čase podania žaloby aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby, ktorá je predmetom tohto konania. Ďalej uviedol, že je potrebné, aby prvostupňový súd sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O. s. p. tak, ako bol vyslovený v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/51/2012-444, zo dňa 19.júla 2012 a vykonal vyporiadanie zo združenia podľa ustanovení § 841 OZ, podľa pokynov tam uvedených.

Z uvedeného vyššie uvedených dôvodov preto prvostupňový súd opätovne vec prejednal v súlade s pokynmi odvolacieho súdu prihladajúc na právny názor odvolacieho súdu, ktorým bol v zmysle ustanovení § 226 Občianskeho súdneho poriadku viazaný.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi konania, výsluchom žalobkyne a žalovaného a zistil nasledovný skutkový stav:

Medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o združení, ktorá vznikla dňa 06.02.1998. Toto združenie zaniklo dňa 31.12.1998. Združenie bolo dvojčlenné, pričom znaleckými dokazovaniami bolo zistené, že do združenia účastníci združenia vniesli na začiatku finančný vklad, ktorý u každého člena združenia podľa zhodných tvrdení predstavoval 150 000,- Sk. V priebehu konania nebolo zistené, že by sám žalovaný vniesol vklad do združenia navyše ešte vo výške 100 000,- Sk. V Článku IV. zmluvy bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že po skončení hospodárskeho roka bude spoločníkmi vyhotovená účtovná uzávierka a zisk bude rozdelený takto: 50 % pre prvého spoločníka a 50 % pre druhého spoločníka.

Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 4.5.1999 súd zistil, že táto bola uzavretá medzi žalobkyňou a spoločnosťou KRÉDO spol. s r.o. a v zmysle čl. I. doterajší veriteľ postúpil svoje pohľadávky bez súhlasu dlžníka novému veriteľovi a predmetom zmluvy v zmysle čl. II. zmluvy bola pohľadávka vrátane všetkých práv s ňou spojených voči žalovanému v celkovej výške 100 000,-Sk s príslušenstvom. Podľa čl. IV. bod 4. zmluvy dĺžka trvania postúpenej pohľadávky je dohodnutá v prílohe č. 1, z ktorej súd zistil, že pohľadávka sa postúpila do 30.6.2000.

Spoločnosť KRÉDO, spol. s r.o. listom zo dňa 1.6.2000 označeným ako výpoveď k zmluve o postúpení pohľadávky - oznámenie adresovaným žalovanému tomuto oznámila, že dňa 1.6.2000 ukončila zmluvný vzťah uzavretý dňa 4.5.1999 so žalobkyňou a dáva mu na vedomie, že všetky práva spojené s touto pohľadávkou prešli znova na žalobkyňu.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 27.9.2000 uviedla, že zmluvu o združení so žalovaným uzavreli po vzájomnej dohode a v písomnej podobe bola uzavretá skôr, než došlo k overeniu podpisov a uvedeniu dátumu do kedy toto združenie trvá, čo sa stalo až v novembri 1998, kedy už medzi spoločníkmi vznikli problémy. V čase uzavretia zmluvy o združení pracovala u žalovaného v pracovnom pomere. Pri vzniku združenia obaja účastníci vložili do podnikania 50 000,-Sk na nákup tovaru a 50 000,-Sk na nadobudnutie osobného motorového vozidla, ktoré získali formou leasingu. Vzťah účastníkov vyústil dňa 8.12.1998 do násilného vniknutia žalovaného do bytu žalobkyne, kde odcudzil doklady o spoločnom podnikaní. Daňové priznanie žalovaný následne podal s mínusovým stavom bez žalobkyne, a až na žiadosť žalobkyne doplnil do daňového priznania aj ju. Pokiaľ ide o sumu 50.000,-Sk vloženú na kúpu tovaru žalobkyňa uviedla, že z vkladu 50 000,-Sk + 50 000,-Sk bol urobený 1. nákup tovaru na spoločné podnikanie, iný tovar na podnikanie nemali. Žalobkyňa poprela, aby pri ukončení spoločného podnikania si so žalovaným rozdelila tovar.

Žalobkyňa na pojednávaní dňa 16.10.2000 doplnila, že nebola spokojná s daňovým priznaním za rok 1998 predloženým žalovaným a preto podala sťažnosť, na základe ktorej bola vykonaná daňová kontrola. Pri nej boli zistené nedostatky. Inventúra tovaru vykonaná nebola.

Žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 27.9.2000 uviedol, že zmluvu o združení podpísal až v novembri 1998 pod nátlakom spočívajúcim v tom, že žalobkyňa mu nechcela vydať účtovné doklady. Potvrdil, že každý z nich zložil pri založení spoločného podnikania 50 000,-Sk na nákup tovaru a 50 000,-Sk na získanie motorového vozidla, avšak bolo potrebné mesačne splácať leasingové splátky, a na ich

účet nebolo dostatok finančných prostriedkov na tieto splátky. Podľa žalovaného obraty zo spoločného podnikania slúžili len na nákup tovaru a ich mzdy, ale inak zisk nemali. Nie je pravdou, aby nechcel vyplatiť žalobkyňu a vrátiť jej podiel vložený do podnikania, ale zisk z podnikania nebol taký veľký, aby mal hotovosť na vrátenie vkladu. Auto vzaté na leasing vrátili a tovar si rozdelili. Dodal, že každý z nich vložil hotovosť tak, ako uviedla žalobkyňa, ktorým potom od apríla 1998 do konca novembra spolu podnikali. Účtovných dokladov sa od žalobkyne domáhal preto, lebo chcel nazrieť do dokladov, čo mu žalobkyňa neumožnila.

V písomnom vyjadrení zo dňa 24.6.2005 k druhému znaleckému posudku z odboru účtovníctvo žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu po prvýkrát počas súdneho konania uviedol, že on vložil do združenia 200 000,- Sk, kým žalobkyňa vložila len 100 000,-Sk, a preto delenie v pomere 50:50 považuje za nespravodlivé.

Na pojednávaní dňa 14.5.2009 doplnil, že čo sa týka vkladu vloženého do združenia vo výške 300 000,- Sk dňa 6.2.1998, tak každý z nich vložil 100 000,-Sk, a on ešte vložil ďalších 100 000,-Sk. Tvrdil, že to bolo určite na začiatku fungovania združenia a tento ďalší vklad použil na nákup tovaru, na odvody a ďalšie výdavky združenia. Vloženie tohto ďalšieho vkladu malo byť realizované tak, že peniazmi v hotovosti platil výdavky združenia, a keď si tieto platby potom zrátal, tak išlo o sumu 100 000,-Sk. Tento jeho ďalší vklad nie je podľa žalovaného uvedený v písomnom znení zmluvy o združení, lebo ju podpísal v afekte a rýchlo. Účtovníctvo združenia sa nerobilo priebežne, ale urobilo sa naraz po skončení účtovného roka. Časť účtovných dokladov mala žalobkyňa a časť mal žalovaný. Aj preto nie všetky zápisy v peňažnom denníku sú podložené účtovnými dokladmi.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 14.11.2008 a na pojednávaní dňa 14.5.2009 poprela, aby žalovaný sám vložil ďalší vklad do združenia vo výške 100 000,-Sk. Uviedla, že vklad 200 000,-Sk bol spoločne oboma účastníkmi združenia vložený dňa 12.2.1998 pri vyplatení prvej leasingovej splátky, pričom každý z účastníkov zaplatil po 100 000,-Sk. Ďalších 100 000,-Sk vložili ako ďalší spoločný vklad počas podnikania v apríli 1998, pričom každý z nich vložil po 50 000,- Sk. Účtovníctvo a peňažný denník združenia viedla žalobkyňa do 8.12.1998, kedy žalovaný vnikol do bytu žalobkyne a odcudzil všetky doklady a peňažný denník. V zmluve o združení tieto vklady podľa žalovanej nie sú zachytené preto, lebo mali byť podchytené v príjmových dokladoch a peňažnom denníku ako ďalšie vklady podnikateľov. Do podania znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave z 13.10.2008, ktorého súčasťou je aj peňažný denník, žalobkyňa peňažný denník nevidela a preto nevedela, že tento vklad je tam zahrnutý, a ani čo je v peňažnom denníku zapísané.

Žalobkyňa súdu predložila Protokol o daňovej kontrole fyzickej osoby - daňového subjektu Y. R., ktorej predmetom bola daň z príjmov fyzických osôb za rok 1998. Jeho súčasťou sú aj zápisnice o ústnom pojednávaní vykonanom na Daňovom úrade Vranov nad Topľou dňa 10.11.1999, 22.11.1999 a 24.11.1999. Z nich vyplýva, že žalobkyňa predložila účtovné doklady, ktoré nie sú úplné, pretože celú účtovnú evidenciu vlastní T. L., s ktorým mala žalobkyňa uzavretú zmluvu o združení. Nakoľko obidva daňové subjekty, t.j. žalobkyňa i žalovaný predložili rozdielnu evidenciu, pričom každý z nich predložil neúplnú evidenciu je zrejmé, že účtovná evidencia nezobrazuje pravdivý hospodársky výsledok roku 1998. Preto výška dane z príjmov fyzických osôb za rok 1998 bola určená dohodou vo výške 2 000,- Sk. Daňová kontrola bola vykonávaná od 10.11. do 30.11.1999.

Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 21.10.2011 uviedol, že pôvodne podali žalobu o zaplatenie 100 000,- Sk, no po doručení znaleckého posudku, že združenie hospodáril s aktívnym zostatkom, preto zmenili žalobný návrh a požadovali zaplatenie sumy, ku ktorej dospela súdna znalkyňa a v tomto štádiu žiadajú vyplatiť polovicu hodnoty združenia. Ďalej uviedol, že to čo požaduje a štruktúra nimi požadovanej sumy je uvedená v znaleckom posudku N.. T. H. N.. T., sú to aktíva združenia a toho sa domáhajú, položku následne uviedol čo je potrebné vyporiadať podľa znaleckého posudku N.. T. a znova uviedol, že žalobu o 100 000,-Sk podali len preto, lebo žalobkyňa nemala k dispozícii účtovné doklady, ktoré jej odcudzil žalovaný.

Žalobkyňa na pojednávaní dňa 8.12.2011 uviedla, že trvá na tom, aby žalovaný zaplatil polovicu aktív, ktoré boli vnesené do združenia, ktoré boli určené v znaleckom posudku. Na otázku súdu v zmysle uznesenia krajského súdu uviedla, že do podnikania vložila peniaze a podľa znaleckých posudkov jej patrí polovica všetkých prostriedkov, keďže znalecký posudok bol označený, že majú aktíva, tak chce

polovicu tých aktív, nič iné nechce, chce polovicu svojich peňazí, ktoré do podnikania vložila. K posudku Ekonomickej univerzity uviedla, že tam bolo jasne označené, koľko majú peňazí, označili v ňom, že majú rezervu 100.000,-Sk, ktorá je spoločná a má sa deliť na polovicu, tak ako aj peniaze vložili na polovicu, takže rezerva nezostáva jeho, ale spoločne. Nie je pravda, žeby žalovaný sám vložil navyše nejaké peniaze, nemá na to doklady, všetko bolo spoločné. Zmluvu hneď neurobili, pretože sa jasne dohodli, že živnosť bude na žalovanom a ona bude u neho pracovať, potom to začalo haprovať a až keď sa chceli rozdeliť, vtedy urobili zmluvu.

Právny zástupca žalovaného žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že v podstate došlo k zmene petitu, keď najskôr bolo žiadaných 100 000,- Sk ale v korunách a potom bolo žiadané v aktívach, medzi peniazmi a aktívami je treba robiť rozdiel. Aktíva môžu byť veci vnesené buď určené druhovo alebo jednotlivo, alebo to môžu byť aj iné aktíva. Z návrhu nevyplýva aké aktíva majú byť predmetom rozdelenia a ani to aké aktíva vnesla žalobkyňa do združenia. Na záver znova uviedol, že žiada žalobu zamietnuť, pretože žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno tak ako bola usmernená posledným zrušujúcim uznesením krajského súdu, kde jej bolo uložené, aby sa podrobne vyjadrila k aktívam, ktorú majú napíňať žalovanú sumu, len všeobecne povedala, že chce aktíva. No oni môžu povedať, že aktíva tam neboli a majú na to aj znalecký posudok, navyše samotný vklad do združenia netvorí aktíva združenia, ale naopak pasíva z toho dôvodu, že sa musia vyplatiť naspäť aj so ziskom a toto nebolo naplnené.

K vyjadreniam žalobkyne a jej právneho zástupcu uviedol, že vo veci bolo vypracovaných niekoľko znaleckých posudkov, znalecký posudok N.. T.C. bol prvý, všetky ostatné boli kontrolné k tomu prvému, posledný, ktorý bol vypracovaný ústavom jasne hovorí, koľko zostáva na vyporiadaní, teda aká hodnota. Ak by zobrali, že je táto hodnota na vyporiadaní, tak vznášajú ešte započítaciu námietku vo vzťahu k tomuto zostatku, lebo žalovaný vyrovnal záväzok voči leasingovej spoločnosti. Výklad žalobkyne nie je správny, pretože možno deliť len to, čo sa spoločne vložilo do združenia, nie je možné deliť to, čo sa vložili skôr alebo čo vložil len jeden špeciálne sám, o tom hovoria aj závery bratislavského znaleckého posudku, že nemožno deliť to, čo nepatrí žalobkyni.

Žalovaný uviedol, že súhlasí so znaleckým posudkom Ekonomickej univerzity ako najvyššej inštancie. K dokladom združenia uviedol, že žalobkyňa sama potvrdila, že tieto mala doma a to faktúry o nákupe tovaru ako aj iné doklady, preto nemohol pre daňový úrad dokladovať všetko a daňové priznanie bolo také aké bolo a kontrola dopadla dobre len z tých dôvodov, že zaplatil daň, n všetky doklady neboli dokladované, žalobkyňa išla proti sebe aj proti združeniu, lebo to mohlo byť celkom ináč, pokladničný stav by bol celkom iný. Keď sa žalobkyňa vyjadrila, že mala doklady k tovaru, benzínu, tak kto robil denné uzávierky, prečo nebol zmluva od začiatku združenia, prečo nemala živnosť ale ju zamestnával. Incident, ktorú bol riešený v trestnom konaní, vznikol len preto, lebo si bránil svoje doklady, aj o združení aj osobné.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 7.1.2013 uviedla, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že na základe účtovnej závierky k 31.12.1998 združenie vykázalo nasledovný majetok v hodnote 4 110,80 eur (123 842,- Sk) a to ako drobný hmotný investičný majetok v zostatkovej hodnote 296,91 eur (8 945,- Sk), zásoby v zostatkovej hodnote 298,41 eur (8 990,- Sk) - 8 ks košeľe v zostatkovej hodnote 53,11 eur (1 600,- Sk) - 6 ks tepláky v zostatkovej hodnote 35,84 eur (1 080,- Sk), 2 ks topánky v zostatkovej hodnote 36,84 eur (1 110,- Sk), 1 ks topánky v zostatkovej hodnote 21,57 eur (650,- Sk), 1 ks topánky detské v zostatkovej hodnote 8,29 eur (250,- Sk), 1 ks tepláková súprava v zostatkovej hodnote 15,93 eur (480,- Sk), 1 ks pyžamo v zostatkovej hodnote 9,29 eur (280,- Sk), 1 ks rifle v zostatkovej hodnote 13,27 eur (400,- Sk), 4 ks tričká v zostatkovej hodnote 46,47 eur (1 400,- Sk), 1 ks vetrovka v zostatkovej hodnote 28,21 eur (850,- Sk), 1 ks vetrovka detská v zostatkovej hodnote 29,87 eur (900,- Sk), peniaze vo výške 3 464,21 eur (104 363,- Sk) a zostatok na bankovom účte vo výške 51,25 eur (1 544,- Sk). Navrhla vzhľadom na doteraz vykonané dokazovanie a právny názor vyslovený odvolacím súdom, zmenu petitu žaloby tak, že žiada, aby súd rozhodol o vyporiadaní majetku získaného činnosťou združenia založeného účastníkmi konania Zmluvou o združení zo dňa 6.2.1998 a zaniknutého dňa 31.12.1998 tak, že zrušuje podielové spoluvlastníctvo účastníkom k hnutelným veciam - zásobám v zostatkovej hodnote 298,41 eur (8 990,- Sk) pozostávajúcim z položiek, tak ako sú vyššie uvedené, hnutelné veci aby súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného a žalovaného z titulu úplného finančného vyrovnania aby zaviazal na zaplatenie sumy 2 055,40 eur s 17,60 % ročným úrokom z omeškania od 31.3.2000 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

Právny zástupca žalovaného vo výpovedi dňa 14.2.2013 uviedol, že neuznáva zmenu petitu žaloby. Poukázal, že veci - tovar, si účastníci konania pri zrušení združenia rozdelili pomerne, a to tak, že veci rozdelili na 2 kôpky, jednu jednému a jednu druhému a teda sú v tom smere vyporiadaní. Uviedol, že z opatrnosti vznáša aj námietku premlčania a to z dôvodu, že žalobkyňa najmenej v roku 2008 vedela o týchto veciach a to v máji a teda 3-ročná lehota jej uplynula v máji 2011. Zmenený petit bol podaný až 8.1.2013, teda po tejto lehote a podľa jeho názoru je neudržateľný. Pokiaľ sa je dná o uplatnenú istinu poukázal, že jej výška bola ustálená rozsudkom zo dňa 14.5.2009 na sumu 1 906,94 eur, čo bolo potvrdené aj Krajským súdom v Prešove. Istina teda nie je vo výške 2 055,40 eur. Opätovne poukázal, že jeho vklad do združenia bol 200 000,- Sk a žalobkyne bol iba vo výške 100 000,- Sk a na znalecký posudok č. 10/2008 vypracovaný Inštitútom ekonomického znelectva a expertíz Ekonomickej univerzity Bratislava. Ďalej uviedol, že navyše žalobkyňa musí preukázať, že ohľadom vecí, ktoré chce, aby vydal žalobca, že ich žalobca skutočne drží.

Žalobkyňa vo výpovedi dňa 14.2.2013 uviedla, že v písomnej zmluve ohľadom spôsobu vyporiadania v prípade zániku združenia bolo dohodnuté, že sa delia na polovice, čiže 50 na 50, teda že podiely sú rovnaké.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 20.2.2013 uviedol, že zmenený petit zo dňa 7.1.2013 nemôže byť dôvodom na vyhovie žalobe žalobkyne. Pokiaľ sa jedná o zásoby a rozpísané odevy, ide iba o prepísanie inventúrneho súpisu zápisu tovaru, ktorý je pripojený pri znaleckom posudku N.. T.. Tento znalecký posudok a aj ostatné posudky boli prekonané znaleckým posudkom č. 10/2008 Ekonomickej univerzity v Bratislave. Poukázal, že žalobkyňa v zmenenom petite požaduje sumu 2 055,40 eur, hoci reálne je ustálená hodnota istiny vo výške 1 906,94 eur. Neuznáva žiaden nárok žalobkyne a to najmä z dôvodu, že podľa znaleckého posudku č. 10/2008 ku dňu 31.12.1998 čisté obchodné imanie spoločnosti bolo 14 897,- Sk a teda na vyporiadanie by prináležalo 246,96 eur (7 448,50 Sk). No ani túto sumu neuznáva, nakoľko po skončení združenia musel titulom predčasného skončenia leasingu vyplatiť sumu 204,14 eur. Taktiež zaplatil pokutu daňovému úradu v dume 66,38 eur a to na základe daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie roku 1998. Spolu teda zaplatil sumu 270,53 eur. Opätovne poukázal, že v deň ich roztržky so žalobkyňou si fakticky rozdelili celý tovar napoly a žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno a tieto veci sú medzi nimi vyporiadané a opätovne poukázal, že ohľadom tohto nároku vznáša aj námietku premlčania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 6.6.2013 uviedol, že žalobkyňa iba mechanicky odpísala inventúrny súpis zásob pripojený k znaleckému posudku Ing. T. aj s uvedením súm, pričom však ničím nepreukázala, že takýto tovar v združení ku dňu jeho zániku existoval, prípadne, kde sa nachádza. Opätovne poukázal, na znalecký posudok Ekonomickej univerzity v Bratislave a to na to, že N.. T. vo svojom posudku nezahrnula do majetku združenia záväzok vo výške 100 000,- Sk, ktorý vznikol vo ešte pred vznikom združenia k 6.2.1998. Preto má za to, že žaloba nie je dôvodná.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 9.6.2014 uviedla, že predmetom konania na nárok na vyporiadanie majetku zaniknutého združenia pozostávajúci zo zásob v zostatkovej hodnote 298,41 eur (8 990,- Sk) - 8 ks košele v zostatkovej hodnote 53,11 eur (1 600,- Sk) - 6 ks tepláky v zostatkovej hodnote 35,84 eur (1 080,- Sk), 2 ks topánky v zostatkovej hodnote 36,84 eur (1 110,- Sk), 1 ks topánky v zostatkovej hodnote 21,57 eur (650,- Sk), 1 ks topánky detské v zostatkovej hodnote 8,29 eur (250,- Sk), 1 ks tepláková súprava v zostatkovej hodnote 15,93 eur (480,- Sk), 1 ks pyžamo v zostatkovej hodnote 9,29 eur (280,- Sk), 1 ks rifle v zostatkovej hodnote 13,27 eur (400,- Sk), 4 ks tričká v zostatkovej hodnote 46,47 eur (1 400,- Sk), 1 ks vetrovka v zostatkovej hodnote 28,21 eur (850,- Sk), 1 ks vetrovka detská v zostatkovej hodnote 29,87 eur (900,- Sk), peňazí vo výške 3 464,21 eur (104 363,- Sk) a zostatku na bankovom účte vo výške 51,25 eur (1 544,- Sk). Uviedla, že navrhuje zrušenie podielového spoluvlastníctva k vyššie uvedeným huteľným veciam ich prikázanie do výlučného vlastníctva žalovaného a požaduje z titulu úplného finančného vyrovnania zaplatiť sumu 1 906,94 eur so 17,60 % úrokom z omeškania ročne od 31.3.2000 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalovaný vo svojej výpovedi dňa 5.6.2014 uviedol, že pokiaľ sa jedná o zásoby tovaru, tieto veci boli rozdelené 50 na 50. Podľa znaleckého posudku podaného Bratislavskou ekonomickou univerzitou hodnota majetku bola 14 896,90 Sk, čistých obchodných imaní bolo v spoločnosti 14 000,- Sk, takže sa to delí na polovičku, 50 na 50, vychádza to na 8 990,- Sk. Ďalej uviedol, že zásoby rozdelené na polovicu 8 990,- Sk, to bol ďalší majetok, vychádza 4 495,- Sk, lenže tovar bol rozdelený, takže nemá dôvod sa k tomuto ešte vyjadriť. Ešte upozornil, že za predčasné ukončenie lízingu zaplatil 6 150,- Sk a plus

ešte pani R. dala návrh na daňovú kontrolu, kde zaplatil pokutu 2 000,- Sk, čo zaplatil zo svojich peňazí, tým pádom je ešte v mínusovom stave. Znova poukázal, že došlo k reálnej delbe hnuiteľných vecí, ktoré zostali v stánku na tržnici, k delbe vecí došlo za prítomnosti ich dvoch. Ďalej uviedol, že žalobkyňa dostala výpoveď kvôli incidentu, že nechcela dať všetky doklady, čo sa týka daňového priznania a aj napriek tomu jej umožnil posledný 12 mesiac, keď dostala výpoveď 8.12.1998, aby u neho predávala, tým pádom predala ešte zostatok tovaru, ktorý bol, tak si rozdelili aj peniaze.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi dňa 5.3.2015 uviedla, zotráva na všetkých doterajších prednesoch a vyjadreniach, najmä poukazuje na jej písomné vyjadrenie zo dňa 09.06.2014 kde je zhrnutý podstatný priebeh konania a zaujaté stanovisko k všetkým rozhodujúcim otázkam tohto sporu. Navrhla, aby súd vydal rozsudok, ktorý je uvedený v jej písomnom vyjadrení zo dňa 19.06.2014. Navrhla vyporiadať majetok získaný činnosťou združenia založeného účastníkmi konania zmluvou o združení zo dňa 06.02.1998 a zaniknutého 31.12.1998 tak, že zrušuje podielové spoluvlastníctvo účastníkov k tam uvedeným hnuiteľným veciam a vyporiadava ho tak, že všetky hnuiteľné veci prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného a žalovaný je povinný z titulu úplného finančného vyrovnania zaplatiť žalobkyni sumu 1.906,94 eur zo 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 31.03.2000 do zaplattenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojej výpovedi dňa 5.3.2015 uviedol, že navrhuje zamietnuť žalobu žalobkyne. Poukázal najmä na zmluvu o združení z ktorej jednoznačne vyplýva, že združenie vzniklo dňom 15.04.1998 a trvalo do 08.12.1998 aj keď v samotnej zmluve je uvedené, rukou pripísané, že zmluva platí od 15.04.1998 do 01.01.1999, faktický ale do 31.12.1998 pretože 01.01. je vždy štátny sviatok a 31.12. je Silvester, kedy sa väčšinou už nepracuje. Dal do pozornosti, že táto zmluva bola vlastne dorobená dodatočne a to dňa 06.11.1998 ako to vyplýva aj z pečiatky u notára, ktorou sú overené podpisy oboch účastníkov. Takže zmluva o združení bola platná. Žalobkyňa k nemu nastúpila ako predavačka dňom 10.04.1998. Z dohody o rozviazaní pracovného pomeru vyplýva, že tento pracovný pomer skončil dňom 08.12.1998. Ďalej uviedol, že preukázali a dokazuje to aj znalecký posudok, že oproti sporným 100 000,- Sk, vložil ešte pred vznikom združenia ďalšiu sumu a to 100 000,- Sk a to ku dňu 06.02.1998 ako to vyplýva zo strany č. 13 znaleckého posudku č. 10/2008, čo viackrát zdôvodňoval a na čo poukazoval. Nikdy zo žiadneho účtovníctva nebolo zistené, aby nejakú inú sumu než ktorú si uplatňuje žalobkyňa bola vložila do tohto združenia. Navyše, ona sama viedla toto účtovníctvo, teda musela byť veľmi informovaná o celom hospodárení tohto združenia a pochybuje, veľmi silno pochybuje, aby ona si nezapísala ďalší vklad ak by bol vykonaný. Z tohto znaleckého posudku aj vyplýva z akým stavom celé združenie skončilo. Ak sa pozrieme na prílohy, ktoré sú k tomu znaleckému posudku pripojené tak je tam aj inventúrny záznam alebo zoznam, ktorý je ako príloha č. 9 k znaleckému posudku a keď ho porovnáme s tým ako upravila žalobu naposledy žalobkyňa, tak je jasné, že tie drobné veci, teda tovar odpísali z tohto súpisu a požaduje, aby bol prikázaný do jeho vlastníctva. Toto odmieta, pretože taký majetok už dávno neexistuje. Bolo na strane žalobkyne, aby preukázala, že existuje. Žiaden dôkaz ale nepredložila. Poukazuje v podstate len na tento inventúrny záznam alebo súpis tovaru a pokiaľ ide o ostatné veci, napr. aj elektronická pokladnica, už sa aj odvolací súd týmto zaoberal, že ide o tovar, ktorý už v podstate bol zúžitkovaný a je bez hodnoty, teda nemôže byť ani predmetom žaloby. Zostáva na vyrovnanie podľa znaleckého posudku nejakých 14 897,- Sk a z toho je polovica 7 448,50 korún. Túto sumu si započítava, jednak z toho dôvodu, že zaplatil záväzok voči leasingovej spoločnosti po skončení združenia čo už bolo preukázané a je to v súdnom spise a okrem toho preukázal aj to, že s majetkom, ktorý zostal na tejto prevádzke alebo proste v tomto združení sa vyporiadali dňom 08.12.1998 a to rovnomerným dielom, že každý dostal svoju kôpku, pretože bolo tiež preukázané a žalobkyňa to nepoprela, že spolu s mojím klientom ešte predávala v tom istom stánku do 31.12.1998 za dobu od 08.12.1998 do konca roka nemala z čoho ani kedy nakúpiť nový tovar, tak teda predávala alebo dopredávala tovar z ktorým sa rozdelili. Pokiaľ by bol úspešný, uplatňuje si náhradu trov konania.

Súd vykonal aj rozsiahle znalecké dokazovanie znalcami z odboru účtovníctvo. Zo znaleckého posudku N.. T. vyplýva, že združenie malo ku dňu jeho zániku celkový majetok vo výške 104 363,40 Sk ako finančné prostriedky v hotovosti v pokladni, ďalej finančné prostriedky na účte vo výške 1543,50 Sk. Okrem toho združenie malo ku dňu zániku zásoby tovaru v hodnote 8 990,- Sk a drobný hmotný investičný majetok (pokladňa) v nadobúdacej hodnote 8 945,- Sk. V znaleckom posudku N.. W., ktorý bol vykonaný ako kontrolný posudok k znaleckému posudku N.. T. sú tieto sumy totožné a tento znalecký posudok N.. W. potvrdzuje znalecký posudok Ing. T.. Tieto informácie sú totožné aj v ďalšom znaleckom posudku, ktorý vypracovala N.. T., ktorá tak isto konštatuje aktívny zostatok združenia vo výške 123

842,- Sk. Bez zmeny v položkách zásoby, finančné prostriedky na účte a hotovosť v pokladni. Vzhľadom na pripomienky účastníkov konania súd nariadil kontrolné znalecké dokazovanie Znaleckým ústavom a to Ekonomickou Univerzitou v Bratislave, Inštitútom ekonomického znelectva a expertíz pri Centre ďalšieho vzdelávania. Zo záverov tohto znaleckého posudku vyplýva, že ku dňu ukončenia činnosti Združenia T. L. H. Y. R. k 31.12.1998 boli vložené peňažné hodnoty účastníkov Združenia vo výške 200 000,- Sk znehodnotenú o stratu vo výške 185 103,- Sk na hodnotu 14 897,- Sk. Majetok v hodnote 114 896,90 Sk (zásoby - 8 990,- Sk, peňažné prostriedky v banke - 1 543,50 Sk, peniaze v hotovosti - 104 363,40 Sk) získaný výkonom spoločnej činnosti združenia po odpočítaní záväzkov v hodnote 100 000,-Sk nadobudnutých z prevádzkovania združenia predstavuje čisté obchodné imanie účastníkov združenia. Výkonom spoločnej činnosti združenia bolo podľa účtovnej evidencie k 31.12.1998 získané čisté obchodné imanie vo výške 14 897,- Sk. Súčasťou tohto znaleckého posudku je aj peňažný denník združenia predložený žalovaným. Prvý zápis v tomto peňažnom denníku je vykonaný 6.2.1998 a je ním osobný vklad vo výške 300.000,-Sk. Posledný zápis je vykonaný dňa 31.12.1998. Znalecký posudok teda vychádzal zo skutočnosti, že do združenia bol vložený vklad vo výške 300 000,-Sk a vzhľadom na nemožnosť jednoznačne overiť skutočný vklad jednotlivých účastníkov do združenia, posúdil výšku ich vkladov iba podľa podpísanej zmluvy o združení a to v hodnote 100 000,- Sk na každého z nich a sumu vo výške 100 000,- Sk uvedenú v peňažnom denníku ako - úvery, dotácie a ostatné príjmy, poňal ako záväzkov združenia.

Z dokladov pripojených k znaleckým posudkom N.. T. a Ekonomickej univerzity v Bratislave a to konkrétne z výkazu o majetku a záväzkoch k 31.12.1998 subjektu T.I.B. L., IČO: 34 900 403 vyplýva, že k uvedenému dňu hodnota zásob tovaru bola vo výške 8 990,- Sk, peňažné prostriedky boli vo výške 104 363,- Sk, peňažné prostriedky na účte v banke boli 1 544,- Sk, rozdiel medzi majetkom a záväzkami bol 114 897,- Sk. Tento výkaz je podpísaný žalovaným. Z inventúrneho súpisu zásob ku dňu 31.12.1998 vyplýva, že k uvedenému dňu zásoby na tovare pozostávali z 8 ks košiel v zostatkovej hodnote 1 600,- Sk, 6 ks teplákov v zostatkovej hodnote 1 080,- Sk, 2 ks topánok v zostatkovej hodnote 1 110,- Sk, 1 ks topánok v zostatkovej hodnote 650,- Sk, 1 ks topánok detských v zostatkovej hodnote 250,- Sk, 1 ks teplákovkej súpravy v zostatkovej hodnote 480,- Sk, 1 ks pyžama v zostatkovej hodnote 280,- Sk, 1 ks riflí v zostatkovej hodnote 400,- Sk, 4 ks tričiek v zostatkovej hodnote 1 400,- Sk, 1 ks vetrovky v zostatkovej hodnote 850,- Sk a 1 ks vetrovky detskej v zostatkovej hodnote 900,- Sk. Tento inventúrny súpis bol vyhotovený dňa 31.12.1998 a je podpísaný žalovaným. Z kópie peňažného denníka združenia pripojeného k znaleckému posudku Ekonomickej univerzity Bratislava súd zistil, že dňa 6.2.1998 bol do združenia vložený osobný vklad vo výške 300 000,- Sk, pričom bol priradený k položke 20 označenej ako úvery, dotácie, dary a ostatné príjmy.

Podľa § 829 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Občiansky zákonník“), niekoľko osôb sa môže združiť, aby sa spoločne pričínili o dosiahnutie dojednaného účelu. Združenia nemajú spôsobilosť na práva a povinnosti.

Podľa § 833 Občianskeho zákonníka, poskytnuté peniaze alebo iné veci určené podľa druhu sú v spoluvlastníctve všetkých účastníkov v pomere k ich výške, a to oznámením o ich oddelení od ostatného majetku účastníka alebo odovzdaním poverenému účastníkovi. Veci jednotlivo určené sú v bezplatnom užívaní všetkých účastníkov.

Podľa § 834 Občianskeho zákonníka, majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov.

Podľa § 835 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou sú rovnaké, ak zmluva neurčuje inak. Zo záväzkov voči tretím osobám sú účastníci zaviazaní spoločne a nerozdielne.

Podľa § 841 Občianskeho zákonníka, pri rozpustení združenia majú účastníci nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účel združenia a vyporiadajú sa medzi sebou o majetok získaný výkonom spoločnej činnosti združenia spôsobom určeným v zmluve, inak rovným dielom.

Podľa § 141 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoluvlastníci sa môžu dohodnúť o zrušení spoluvlastníctva a o vzájomnom vyporiadaní; ak je predmetom spoluvlastníctva nehnuteľnosť, dohoda musí byť písomná.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie vecí dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov.

Podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka platného a účinného v rozhodnom období, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

Zmluva o združení je zmluvou konsenzuálnou a Občiansky zákonník z hľadiska jej obsahu predpisuje len dohodu o spoločnom pričinení sa o dosiahnutie dojednaného účelu a nepredpisuje formu, akou má byť tento právny úkon urobený. Dosiahnutie dohodnutého účelu je podstatnou obsahovou náležitosťou tejto zmluvy. Tento účel môžu účastníci združenia dosiahnuť jednak pracovnou činnosťou, jednak poskytnutím peňazí alebo iných vecí. Občianskym zákonníkom sú základné práva a povinnosti členov združenia upravené len rámcovo. Zákon predpokladá, že účastníci svoje práva a povinnosti upravujú bližšie v zmluve o združení. Pokiaľ ide o druh plnenia alebo o výšku vkladu, platí prioritne úprava obsiahnutá v zmluve o združení. Ak však zmluva túto špecifikáciu neobsahuje, treba vychádzať z ustanovenia § 831 OZ, ktorý predpokladá, že účastníci sú povinní poskytnúť rovnaké hodnoty. Vlastnícke právo k poskytnutým majetkovým hodnotám upravuje ustanovenie § 833 OZ. Veci určené jednotlivo (napr. nehnuteľnosti, motorové vozidlá a pod.) zostávajú vo vlastníctve člena združenia, ktorý ich poskytol, sú však ale len pre účel spoločne vykonávanej činnosti, v bezplatnom užívaní všetkých účastníkov. Majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov, nie je teda majetkom združenia. Podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou sú rovnaké, ak zmluva neustanovuje niečo iné. Právny vzťah založený zmluvou o združení môže zaniknúť aj rozpustením združenia, uplynutím času, na ktorý bolo združenie založené alebo dosiahnutím účelu zmluvy. V týchto prípadoch treba účastníkovi vrátiť veci poskytnuté združeniu a vyplatiť mu v peniazoch podiel na majetku podľa stavu v deň rozpustenia a pokiaľ ide o veci určené individuálne, ktoré poskytol združeniu, mu vrátiť in natura v stave, v akom sa nachádzajú k tomuto dňu. Za veci určené druhovo, najmä ak došlo k ich spotrebovaniu, sa mu zabezpečia veci rovnakého druhu, množstva a kvality alebo sa mu poskytne náhrada v peniazoch. Majetok, ktorý je výsledkom spoločnej činnosti, a to ako súhrn aktivít jednotlivých účastníkov v prospech združenia, tak aj spoločne vykonávanej činnosti, prechádza do spoluvlastníctva všetkých účastníkov. Podiely jednotlivých účastníkov na majetku, ktorý bol získaný spoločnou činnosťou (§ 834 OZ), sa určujú zmluvou o združení. Prihliadať by sa pritom malo predovšetkým k rozsahu poskytnutých majetkových hodnôt a vykonanej pracovnej činnosti každého z účastníkov. Pokiaľ taká dohoda v zmluve chýba, sú uvedené podiely rovnaké (vyplýva to aj z ustanovenia § 137 ods. 2 OZ). To isté sa týka aj podielu na zisku alebo strate (rozhodnutie NS SR sp.zn 2Cdo/256/2007 zo dňa 31.3.2009).

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola platne uzavretá Zmluva o združení podľa § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka. S prihliadnutím na právny názor odvolacieho súdu uvedený v jeho rozhodnutí č.k. 2Co/601/2001-106 zo dňa 8.11.2002, nakoľko zmluva o združení nemusí mať písomnú formu, keď združenie vzniká momentom, kedy sa účastníci dohodnú o tom, že budú spoločne sa pričíňovať o dosiahnutie dojednaného účelu, súd jednoznačne dospel k záveru, že združenie založené účastníkmi konania vzniklo dňa 6.2.1998 a zaniklo dňa 31.12.1998. Súd pri tom vychádzal zo záznamov v peňažnom denníku, kde prvý účtovný záznam

je dňa 6.2.1998 a posledný dňa 31.12.1998. Neskoršia listina - Zmluvu o združení, je len potvrdením skoršej existencie združenia a jeho skoršieho založenia.

V posudzovanej veci teda nepochybne došlo aj k zániku združenia tvoreného účastníkmi konania a to ku dňu 31.12.1998. Zo zákona vyplýva, že zánikom združenia nezániká aj podielové spoluvlastníctvo účastníkov združenia k majetku získanému spoločnou činnosťou, a ak sa nedohodnú účastníci združenia na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k spoločne získaným veciam, môže sa ktorýkoľvek z nich domáhať zrušenia podielového spoluvlastníctva a uskutočnenia vyporiadania na súde podľa ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka. Všeobecná úprava podielového spoluvlastníctva obsiahnutá v ustanovení § 136 až 142 Občianskeho zákonníka sa uplatní (podľa zásad všeobecnej a osobitnej právnej normy) vždy tam, kde ju osobitné ustanovenia právneho predpisu nevylučujú alebo neupravujú určitú otázku odchylné, bez nutnosti odkazu na všeobecnú úpravu. Ustanovenie § 841 o vyporiadaní účastníkov pri rozpustení združenia spôsobom stanoveným v zmluve, inak rovným dielom, nebráni tomu, aby ktorýkoľvek z nich, ak nedôjde medzi nimi k dohode, mohol podať na súde návrh podľa § 142 Občianskeho zákonníka.

Ani medzi účastníkmi konania v danej právnej veci po zániku združenia nedošlo k dohode o majetkovom vyporiadaní a preto zo strany žalobkyne bola na tunajšom súde podaná žaloba a to dňa 11.1.2010.

Podstatnou okolnosťou na to, aby súd mohol pristúpiť k vyporiadaniu rozpusteného združenia je presná špecifikácia hodnôt, ktoré a v akom rozsahu sa požadujú vyporiadať.

Žalobkyňa pôvodne v žalobe žiadala, aby žalovaný jej vyplatil sumu 100 000,- Sk, ktorá predstavovala prostriedky, ktoré vložila do združenia a ktoré žiada vrátiť. Na základe znaleckého posudku N.. T. bolo následne preukázané, že združenie malo ku dňu jeho zániku celkový majetok vo výške 104 363,40 Sk ako finančné prostriedky v hotovosti v pokladni, ďalej finančné prostriedky na účte vo výške 1 543,50 Sk. Okrem toho združenie malo ku dňu zániku zásoby tovaru v hodnote 8 990,- Sk a drobný hmotný investičný majetok (pokladňa) v nadobúdacej hodnote 8 945,- Sk. V znaleckom posudku N.. W.C., ktorý bol vykonaný ako kontrolný posudok k znaleckému posudku N.. T., sú tieto sumy totožné a tento znalecký posudok N.. W. potvrdzuje znalecký posudok Ing. T.. Tieto informácie sú totožné aj v ďalších znaleckých posudkoch, ktoré vypracovala N.. T., ktorá tak isto konštatuje aktívny zostatok združenia vo výške 123 842,- Sk. Bez zmeny v položkách zásoby, finančné prostriedky na účte a hotovosť v pokladni je aj znalecký posudok ústavu, a to Ekonomickej univerzity v Bratislave.

Žalobkyňa následne svoj nárok špecifikovala na pojednávaní pred prvostupňovým súdom dňa 21.10.2011, kde vzhľadom na závery znaleckého dokazovania žiadala priznať polovičku hodnoty združenia, ktoré boli presne položkovite špecifikované aj na pojednávaní dňa 08.12.2011.

Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania žalobkyňa z pôvodne uplatnenej sumy 100 000,- Sk čiastočne zobrala nárok späť čo do sumy 38 079,- Sk s úrokmi z omeškania od 02.01.1999 do 30.03.2000, predmetom konania následne ostala už len suma 61 921,- Sk s úrokmi z omeškania, ktorá predstavuje polovicu aktívnych položiek zistených znalcami pri zániku združenia.

Z tejto sumy, ako to vyplýva z rozsudku prvostupňového súdu č. k. XC/XXX/XXXX-XXX zo dňa 14.05.2009, bol právoplatne zamietnutý nárok bol v sume 4 472,53 Sk s úrokmi z omeškania, ktorá suma predstavuje polovicu sumy vyčíslenej znalcami ako drobný hmotný investičný majetok v celkovej sume 8 945,- Sk, ako nadobúdacej ceny pokladne.

Teda predmetom konania zostali finančné prostriedky, ktoré združenie malo na účte ku dňu zániku združenia vo výške 1 543,50 Sk, v pokladni vo výške 104 363,40 Sk a zásoby tovaru vyčíslené znalcami na sumu 8 990,- Sk. Predmetom konania ostala suma 57 448,47 Sk, čo pri prepočte na menu eur predstavuje 1 906,94 eur. Spolu táto suma predstavuje masu, ktorú žiada žalobkyňa vyporiadať podľa § 841 Občianskeho zákonníka. Súd existenciu takto špecifikovaného majetku združenia ku dňu jeho zániku mal preukázanú aj znaleckým dokazovaním, tak ako to vyššie uviedol.

Žalobkyňa v podanej žalobe navrhla zrušenie podielového spoluvlastníctva k huteľným veciam predstavujúcim zásoby tovaru ku dňu zániku združenia v zostatkovej hodnote 298,41 eur (8 990,- Sk) - 8 ks košeľe v zostatkovej hodnote 53,11 eur (1 600,- Sk), 6 ks tepláky v zostatkovej hodnote 35,84 eur (1

080,- Sk), 2 ks topánky v zostatkovej hodnote 36,84 eur (1 110,- Sk), 1 ks topánky v zostatkovej hodnote 21,57 eur (650,- Sk), 1 ks topánky detské v zostatkovej hodnote 8,29 eur (250,- Sk), 1 ks tepláková súprava v zostatkovej hodnote 15,93 eur (480,- Sk), 1 ks pyžamo v zostatkovej hodnote 9,29 eur (280,- Sk), 1 ks rifle v zostatkovej hodnote 13,27 eur (400,- Sk), 4 ks tričká v zostatkovej hodnote 46,47 eur (1 400,- Sk), 1 ks vetrovka v zostatkovej hodnote 28,21 eur (850,- Sk), 1 ks vetrovka detská v zostatkovej hodnote 29,87 eur (900,- Sk) s ich prikázanie do výlučného vlastníctva a z titulu úplného finančného vyrovnania požaduje zaplatenie sumu 1 906,94 eur so 17,60 % úrokom z omeškania ročne od 31.3.2000.

Súd opätovne poukazuje, že dôsledkom rozpustenia združenia je povinnosť členov združenia vykonať majetkové vyporiadanie medzi sebou. Pri majetkovom vyporiadaní majú účastníci nárok na vrátenie hodnôt, ktoré poskytli na účel združenia. Okrem toho majú nárok na vyporiadanie majetku, ktorý získali výkonom spoločnej činnosti združenia. Majetok zaniknutého združenia sa vyporiada podľa podielov uvedených v zmluve o združení, prípadne rovným dielom.

Finančné prostriedky alebo veci, ktoré účastníci vniesli do združenia sa nachádzajú v podielovom spoluvlastníctve účastníkov združenia. Takéto veci sa vyporiadajú buď vo forme naturálnej alebo vo forme finančnej náhrady podľa podielov jednotlivých účastníkov združenia, čo v prejednávanej veci predstavuje právo každého na polovicu. V tomto konaní nebolo preukázané, žeby medzi účastníkmi konania bol dohodnutý osobitný spôsob vyporiadania majetku združenia ku dňu jeho zániku, preto je vychádzať z toho, že podiely oboch členov združenia sú rovnaké. Majetok, ktorý získali členovia združenia pri činnosti združenia a ktorý reálne pri zániku združenia existuje bol aj v danej právnej veci teda v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného v rozsahu 1 každého člena združenia.

Zo zmluvy o združení vyplýva, že žalobkyňa aj žalovaný sa zaväzujú vložiť do združenia finančné prostriedky vo výške 100 000,- Sk a to každý z nich. Na základe vykonaného dokazovania mal súd aj za preukázané, že obidvaja účastníci konania tieto finančné prostriedky do združenia skutočne vložili. Daná skutočnosť nebola spornou.

Následne v priebehu konania žalovaný a to v písomnom vyjadrení zo dňa 24.6.2005 po prvýkrát uviedol, že do združenia vniesol aj ďalších 100 000,- Sk, dôkazom čoho mal byť ním predložený peňažný denník združenia. Žiadne iné dôkazy na podporu tohto tvrdenia zo strany žalovaného neboli predložené. Žalovaný na podporu svojho tvrdenia iba poukázal na znalecký posudok Ekonomickej univerzity v Bratislave, s ktorým sa stotožňuje. Žalobkyňa danú skutočnosť poprela a uviedla, že nie sám žalovaný, ale aj ona, oproti sume 100 000,- Sk, ktorú sa zaviazali obaja vložiť do združenia podľa zmluvy, vložila do združenia ešte ďalších 50 000,- Sk a to na kúpu tovaru ešte pred začatím činnosti združenia. Teda žalovaný do združenia vložil ďalších 50 000,- Sk a nie 100 000,- Sk.

V tomto smere mal súd z peňažného denníka združenia za preukázané, že dňa 6.2.1998 bol v prospech združenia vložený vklad vo výške 300 000,- Sk, pričom sa jednalo o osobný vklad, ktorý bol v tomto denníku zahrnutý pod položku 20 označenú ako úvery, dotácie, dary a ostatné príjmy. Tento vklad do združenia nebol žiadnym spôsob bližšie špecifikovaný.

Aj v rámci znaleckého dokazovania súdny znalci a to jednak N.. T., N.. W., N.. T. a tiež Ekonomická univerzita v Bratislave vo svojich znaleckých posudkoch uviedli, že takýto vklad bol v prospech združenia vnesený. V znaleckom posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave je uvedené, že z predloženej účtovnej evidencie nie je jednoznačne a preukázateľne uvedené, ktorý účastník konania, v kej výške a kedy vklad vniesol. Preto podľa znaleckého ústavu tieto skutočnosti navodzujú pochybnosti o vkladoch jednotlivých účastníkov združenia. Nakoľko z jeho pohľadu nebolo možné overiť skutočné vklady jednotlivých účastníkov združenia podľa predloženej dokumentácie, bolo ich možné posúdiť len na základe predloženej zmluvy o združení, t.j. že vklady jednotlivých účastníkov boli v rovnakej výške a to v hodnote 100 000,- Sk na každého účastníka. Preto rozdiel vo výške 100 000,- Sk posúdil ako záväzok združenia.

Pokiaľ sa jedná o sumu 100 000,- Sk, ktorá bola do združenia vložená nad výšku vkladov na ktoré sa žalobkyňa a žalovaný zaviazali v zmluve o združení, na základe vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne za preukázané, že sa jednalo o vklad do združenia, čo vo svojich výpovediach potvrdili obaja účastníci konania. Teda nejedná sa o záväzok združenia, tak ako to vo svojom znaleckom posudku

konštatovala Ekonomická univerzita v Bratislave. Táto suma bola reálne vložená do združenia a to dňa 6.2.1998, o čom tiež niet pochýb a spornou zostala iba výška tohto vkladu vo vzťahu k jednotlivým účastníkom konania, teda skutočnosť, koľko z tejto sumy každý do združenia vložil.

Ani žalovaný a ani žalobkyňa v rámci vykonaného dokazovania súdu nepreukázali, koľko reálne z uvedenej sumy do združenia vniesli. Súd preto vychádzal z ustanovenia § 831 druhá veta Občianskeho zákonníka - ak v zmluve o združení nie je určená výška, predpokladá sa, že účastníci sú povinní poskytnúť rovnaké hodnoty. Súd v tomto smere uvádza, že zo samotnej zmluvy o združení vyplýva, že účastníci sa zaviazali do združenia vložiť rovnaké vklady, pričom ak by ich vôľa bola iná, mali možnosť osobitným spôsobom si to upraviť priamo v zmluve o združení, pričom súd poukazuje aj na to, že táto zmluva bola podpísaná až dňa 6.11.1998, vklad bol vložený dňa 6.2.1998, teda v čase podpísania zmluvy obidvom účastníkmi muselo byť známe, že niektorý z nich do združenia vložil viac ako ten druhý, a takýto účastník by nepodpísal zmluvu ktorou deklaruje, že každý účastník do združenia vkladá rovnaké hodnoty.

Nakoľko žalovaný v konaní nepreukázal, žeby sám do združenia vložil ďalšie finančné prostriedky vo výške 100 000,- Sk, pričom ako súd vyššie uviedol, tento ďalší vklad bol do združenia skutočne vnesený, súd dospel k záveru, že zo strany obidvoch účastníkov konania bol do združenia mimo vkladu uvedeného v zmluve o združení vložený ďalší vklad a to každým z nich vo výške 50 000,- Sk. Vzhľadom na uvedené preto súd ustálil, že každý z účastníkov vložil do združenia vklad vo výške 150 000,- Sk.

Žalovaný ohľadom nároku na vyporiadanie zásob tovaru vzniesol námietku premlčania, ktorej podanie odôvodnil tým, že žalobkyňa najmenej v roku 2008 vedela o týchto veciach a to v máji a teda 3-ročná lehota jej uplynula v máji 2011. Zmenený petit bol podaný až 8.1.2013, teda po tejto lehote. Súd sa vzhľadom na túto skutočnosť musel v prvom rade so vznesenou námietkou vysporiadať.

Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Aj v danej právnej veci je predmetom konania zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k hnutelným veciam, teda jedná sa o vlastnícke právo, ktoré premlčaniu nepodlieha. Preto súd takto vznesenú námietku zo strany žalovaného posúdil ako na nedôvodnú a pri svojom rozhodovaní na ňu neprihliadal.

Súd riadiac sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho rozhodnutí č.k. 17Co/51/2012-444 zo dňa 19.7.2012, vychádzal v ďalšom konaní z toho, že iným spôsobom sa vyporiadávajú finančné prostriedky a inak zásoby tovaru, a preto sa samostatne zaoberal nárokom na vyporiadanie zásob tovaru v zostatkovej hodnote 298,41 eur a nárokom na vyporiadanie finančných prostriedkov vo výške 3 515,47 eur.

Pokiaľ sa jedná o nárok na vyporiadanie zásob tovaru v zostatkovej hodnote 298,41 eur, žalobkyňa navrhla ich prikázanie do výlučného vlastníctva žalovaného a z titulu finančného vyrovnania v rámci celkového nároku na finančné vyrovnanie požaduje zaplataenia ich finančnej protihodnoty vo výške 149,205 eur. Žalovaný takto uplatnený nárok neuznal, poukázal na to, že už v decembri 1998, po ich roztržke dňa 8.12.1998, došlo k vyporiadaniu týchto vecí a tak, že si ich rozdelili so žalobkyňou napoly.

V súdnom konaní a to napriek rozsiahle vykonanému dokazovaniu, dané tvrdenie žalovaného nebolo preukázané. Žalobkyňa takýto spôsob rozdelenia hnutelných vecí nepotvrdila, ba naopak uviedla, že tieto veci zostali u žalovaného, pričom zo strany žalovaného nebol predložený žiaden relevantný dôkaz, ktorým by vyvrátil.

Súd naopak z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že k vážnym nezhodám v súvislosti s činnosťou združenia došlo už dňa 8.12.1998 a od tej doby každý z účastníkov konania vykonával samostatne predajnú činnosť. Sám žalovaný už vo výpovedi zo dňa 27.9.2000 a následne aj v ďalších výpovediach potvrdil, že po tomto dátume síce so žalovanou predávali spoločne v jednom stánku, ale každý predával svoj vlastný tovar, resp. spoločný tovar, pričom si zisk z predaja spoločných vecí delili rovným dielom. V zmysle jeho tvrdení, k rozdeleniu hnutelných vecí, ktoré navrhuje vyporiadať

žalobkyňa, došlo už ku dňu 8.12.1998. V rozpore s týmto jeho tvrdením však žalovaný dňa 31.12.2008 vypracoval inventúrny súpis zásob tovaru ku dňu 31.12.1998, pričom v ňom totožne uviedol veci, ktoré žalobkyňa navrhuje vyporiadať. Inventúrny súpis zásob tovaru je ním podpísaný. Žalovaný následne aj vo výkaze o majetku a záväzkoch zo dňa 29.3.1999 uviedol, že ku dňu 31.12.1998 zásoby tovaru boli v hodnote 8 990,- Sk. Súd na základe uvedeného preto dospel k záveru, že ku dňu 31.12.1998, teda ku dňu zániku združenia, v dispozičnej moci žalovaného boli hnutelné veci - zásoby tovaru, ku ktorým sa žalovaná domáha zrušenia podielového spoluvlastníctva, tieto veci medzi účastníkov združenia neboli reálne rozdelené a teda k nim ani nezaniklo podielové spoluvlastníctvo. Tieto veci sa teda ku dňu 31.12.1998 nachádzali u žalovaného.

Súd preto uplatnený nárok žalobkyne na zrušenie podielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadanie vo vzťahu k zásobám tovaru považoval za dôvodný. Vzhľadom na skutočnosť, že odo dňa zániku združenia prešlo už viac ako 16 rokov, povahu vyporiadovaných hnutelných vecí, súd zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k predmetným hnutelným veciam tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a postupom v súlade s § 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tieto veci však neprikázal do výlučného vlastníctva žalovaného, nakoľko takýto rozsudok by v tejto časti podľa názoru súdu nebol vykonateľný (ani vykonaným dokazovaním sa súdu nepodarilo zistiť kde a v akom stave sa tieto veci nachádzajú), ale zaviazal ho na zaplatenie polovice zostatkovej hodnoty týchto vecí vo výške 149,205 eur v prospech žalovanej, teda na zaplatenia polovice finančnej hodnoty týchto vecí, ktorú mali v čase zániku združenia.

V časti nároku na vyporiadanie finančných prostriedkov vo výške 3 515,47 eur pozostávajúcich finančných prostriedkov na účte vo výške 51,24 eur (1 543,50 Sk) a v pokladni vo výške 3 463,23 eur (104 363,40 Sk), súd takto uplatnený nárok mal za preukázaný. Medzi účastníkmi konania nebola uzavretá žiadna osobitná dohoda ohľadom jeho vyporiadania a preto návrhu žalobkyne vyhovel a zaviazal žalovaného titulu úplného finančného vyrovnania zaplatiť žalobkyni sumu 1 757,73 eur, teda 50 % zo sumy 3 515,47 eur, t.j. 50 % z aktív, ktoré združenia vykazovalo ku dňu jeho zániku.

Súd v tejto časti uplatneného nároku poukazuje aj na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 29/Odo/968/2008, podľa ktorého, v prípade ak vklad účastníkov konania je spotrebovaný, je možné vyporiadať iba majetok získaný výkonom spoločnej činnosti a prípadný zisk, ak bol ku dňu zániku združenia vykázaný. Hodnota činnosťou združenia spotrebovaných vnesených peňazí a majetkových hodnôt určených podľa druhu, je vyjadrená v podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou združenia.

V priebehu konania žalovaní vzniesol námietku započítania sumy 270,52 eur pozostávajúcej zo zaplateného poplatku z titulu predčasného ukončenia leasingu v sume 204,14 eur a zo zaplatenej sankcie daňovému úradu vo výške 66,38 eur.

Podľa § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Pokiaľ sa jedná o sumu 204,14 eur, ktorú žalovaný požaduje započítať, súd tento nárok nepovažuje za dôvodný. Z vykonaného dokazovania a aj zo zmluvy o združení vyplýva, že účastníci konania sa zaviazali za účelom kúpy vozidla, ktoré sa malo využívať na činnosť združenia, poskytnúť vklad vo výške 50 000,- Sk a to každý z nich, ako akontáciu na jeho kúpu. Z predložených listinných dôkazov mal súd ďalej za preukázané, že žalovaný uzavrel leasingovú zmluvu, v zmysle ktorej bol vedený ako držiteľ motorového vozidla, ktoré bolo jej predmetom. Predmetné vozidlo mal nadobudnúť do vlastníctva po uplynutí dojednanej doby a zaplatení všetkých leasingových splátok, pričom ich splácanie bolo zabezpečované podľa vzájomnej dohody medzi žalobkyňou a žalovaným po dobu trvania združenia z príjmov združenia a posledná splátka bola uhradená za obdobie 12/1998. Po zániku združenia tieto splátky už neboli uhrádzané (prílohy č.12,13,14 znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave). Toto vozidlo mohlo byť využívané na účely združenia iba do doby jeho zániku. V zmysle zmluvy o združení sa účastníci zaviazali iba vložiť vklad za účelom kúpy vozidla a tento vklad aj poskytnúť. Počas spoločnej doby užívania zo zisku združenia boli aj hradené leasingové splátky, avšak tento stav mohol trvať iba počas doby existencie združenia. Vozidlo, ktorého držiteľom bol žalovaný podľa leasingovej zmluvy, nebolo v jeho vlastníctve, nemohlo byť predmetom ani vkladu do združenia a teda

po zániku združenia, oprávneným a povinným z leasingovej zmluvy bol už iba žalovaný a aj on sám požiadal o predčasné ukončenie leasingovej zmluvy z dôvodu nemožnosti uhrádzať leasingové splátky. Súd preto je toho názoru, že poplatok za predčasné ukončenie leasingu, ktorý žalovaný uhradil, nie je nárokom spôsobilým na započítanie ako pohľadávka žalovaného vo vzťahu k majetkovým hodnotám združenia.

Pokiaľ sa jedná o ďalší uplatnený nárok na započítanie z titulu daňovej pokuty vo výške 66,38 eur, súd aj ohľadom tohto uplatneného nároku dospel k záveru, že nie je nárokom spôsobilým na započítanie. V rámci činnosti združenia počas jeho existencie bol zisk z tejto činnosti delený medzi obidvoch účastníkov konania rovnakým dielom, čo nebolo sporné a takýto ich príjem bol príjmom zo závislej činnosti, ktorý podlieha dani z príjmov. Nakoľko samotné združenie nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, daňová povinnosť vzniká každému účastníkovi združenia samostatne a každý člen združenia je povinný za príslušné zdaňovacie obdobie podať daňové priznanie, uviesť v ňom pravdivé a úplné údaje, aby daňový orgán mal správnu predstavu o jeho daňovej povinnosti. Následne je povinný splniť si daňovú povinnosť a vyrubenú daň zaplatiť. Z rozhodnutia Daňového úradu Vranov nad Topľou číslo: 744/210/66130/99/1367 súd zistil, že žalovanému týmto rozhodnutím daňový orgán vyrubil za rok 1998 rozdiel dane vo výške 66,38 eur (2 000,- Sk), pričom podľa tohto rozhodnutia išlo o určenie výšky dane dohodou podľa § 29 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. a žalovaný, ako daňový subjekt s takouto výškou dane súhlasil. V tomto smere súd považuje za potrebné iba poukázať, že sa nejedná o daňovú pokutu, ako tvrdí žalovaný, ale jedná sa o dodatočne vyrubenú daň, ktorú bol v zmysle príslušných zákonných predpisov ako daňový subjekt povinný zaplatiť iba sám žalovaný.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami žalobe vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, keď najneskôr deň po doručení žaloby nárok žalobkyne neuspokojil, t.j. v deň 31.3.2010, keď zo spisu je preukázané, že mu bol žalobný návrh doručený dňa 30.3.2010. V zmysle platnej judikatúry je doručenie žalobného návrhu považované za kvalifikovane uplatnený nárok na zaplatenie dlžnej sumy. Podľa zistenia súdu výšku zákonného úroku z omeškania ku dňu 31.3.2010 bola 9 % ročne (8 % + 1%) a súd preto zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania z jednotlivých dlžných súm vo výške 9 % ročne od 31.3.2010 a čo do zvyšku nárok žalobcu pokiaľ sa jedná o výšku úroku z omeškania nad 9 % ročne ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní, môže súd rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a OSP),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.